

De voorspeller

De voorspeller

©2015 Stefaan Van Laere & Uitgeverij Partizaan/BOXPress

Omslagontwerp: Kathelyne Van den Berghe

ISBN: 9789462952430

Jeugdroman + 12

www.partizaan.be

www.boxpress.nl

www.stefaanvanlaere.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

STEFaan VAN LAERE

De voorspeller

jeugdroman

UITGEVERIJ PARTIZAAN
www.partizaan.be www.boxpress.nl

Inhoud

Proloog

- 1. Zijn dromen bedrog?**
- 2. Verdwenen spelletjes**
- 3. Het Bloedbroederschap**
- 4. Sufkop**
- 5. Gestraft**
- 6. De val**
- 7. Eenzaam**
- 8. De voorspeller**

Epiloog

Proloog

Vanuit de lucht ziet de wereld er helemaal anders uit.

Ik ben meester van het heelal.

Kijk eens daar, beneden, naar die nietige wezens. Bezig met hun onbeduidend leventje, zich niet bewust van het grote gevaar dat op hen loert.

Machteloos zijn ze, zwakke mensen.

Niet bestand tegen mijn scherpe klauwen, mijn genadeloze bek.

Hoe week is hun vlees, hoe broos hun botten!

Rustig nu, ik moet geduld hebben.

Wachten tot ze helemaal zijn ingedommeld.

En dan, en dan...

1.

Zijn dromen bedrog?

Het zat al enige tijd te broeden in zijn hoofd, als een geduldig tikkende bom die ooit zou ontploffen. Of de eerste kankercellen die de kop opstaken, en die onstuitbaar tot een niet meer weg te snijden gezwel zouden uitgroeien.

Soms bonkte het in zijn hersenen, en werd hij gillend wakker uit een koortsige droom. Het duurde altijd een hele tijd voor hij besepte dat hij gewoon in zijn bed lag.

Jonathan tastte naar zijn slapen. Sinds kort had hij af en toe die onverklaarbare, zeurende pijn, heel eventjes maar en het was ook nooit erg genoeg om zijn mama te alarmeren.

Dan zou ze alleen maar in paniek slaan, en het ging toch telkens vanzelf weer weg.

Een echte kerel zeurde daar niet over. Het zou wel met de leeftijd te maken hebben, een of ander kwaaltje dat letterlijk uit zijn lijf moest groeien en waar hij later smakelijk zou kunnen om lachen.

Hij draaide en keerde in zijn bed, niet in staat opnieuw de slaap te vatten.

Het was dan ook een vermoeiende dag geweest, maar hij dacht dat het vooral de naweeën van de verhuis waren. Hij had overmoedig aangeboden om mee te helpen, en hij voelde nu overal – pijnlijke – spieren.

De venijnige steken in zijn zij verdwenen even snel als ze gekomen waren.

Eindelijk vielen zijn ogen dicht. Hij gleed weg in een weinig verkwikkende slaap, dromend van magische cijfers en ongelooflijke uitvindingen die hij bij het wakker worden allemaal weer vergeten was.

De klok op de kerktoren slaat traag en statig driemaal, het koper is gebarsten en de slagen klinken hol. Ze zinderen langzaam na om met een kleine klik uit te sterven.

Beneden praat een oude vrouw op strenge toon met haar kleinzoon, of is het een buurjongen. Ze geeft hem een uitbrander, omdat hij niet naar haar wil luisteren.

Je mag niet alleen op straat!

Dat is gevaarlijk!

Denk toch aan de auto's!

En blijf van dat muurtje af.

De jongen pruilt, maar achter haar rug loopt hij toch weer vervaarlijk te balanceren op de rand van het muurtje, daar waar de glasscherven liggen. Hij steekt zijn tong uit.

Een toeterende auto passeert rakelings langs het muurtje. De chauffeur zit intussen druk te telefoneren en steekt met zijn andere hand ook nog een sigaret op.

Langzaam valt het leven op straat stil. Het wordt donker. De maan piept voorzichtig door de wolken.

Een adelaar zweeft met sierlijke, trage vleugelslag over de daken van de statige herenhuizen in het hart van de stad.

Iedereen slaapt nu.

Het prachtige dier laat zich majestueus glijden op de zachte golfjes van de wind. Aan zijn spiedend oog ontsnapt niet het kleinste detail, ook niet het wapperende gele snoeppapierkje dat de jongen achteloos heeft laten vallen hoewel er vlakbij een lege vuilnisbak staat.

Waarom loopt de oude vrouw hier rond met een kind?

In het midden van de nacht?

Maar dit is een droom, het hoeft niet te kloppen.

In je dromen ben je koning, wat zeg ik, God. Je kunt raketten laten botsen met de zon, zo rijk als de zee diep is. Nooit meer naar die stomme school hoeven te gaan.

Hannibal, noem ik hem, mijn koene adelaar.

Stoer en mannelijk als een veroveraar die zich door de hoogste bergen nog niet laat tegenhouden, de spieren op zijn borst spannen zich op tot een ondoordringbaar pantser.

Urenlang kan hij zo blijven doorvliegen zonder zich te vermoeien.

Zo sierlijk mooi dat ik er tranen in de ogen van krijg.

Ik wou dat ik het ook kon, zomaar opstijgen en ergens heen vliegen. Nooit de bus moeten nemen.

Het kleine grijze konijntje in het ritselend struikgewas op het braakliggend terrein heeft geen schijn van kans tegen het koninklijk roofdier dat naar prooien zoekt. Hongerig maar geduldig, hij laat zich niet van zijn stuk brengen door het licht knagend gevoel in zijn maag.

Als een baksteen stort Hannibal zich met dodelijke precisie naar beneden, zonder ook maar het minste geluid te maken. De klauwen alvast uitgestrekt, ze blinken in het maanlicht.

Het konijntje piept angstig, als heeft het een voorgevoel van zijn lot. Het diertje kijkt naar boven, naar de snel groter wordende gestalte die op hem afduikt en geeft het meteen op, verstijfd van angst.

Zijn kleine, vochtige oogjes sluiten zich net voor de fatale klap. Heel eventjes ritselen de bladeren van de distels onder het geweld van de vleugels, en dan niets meer. De stad slaapt rustig verder, niemand is zich bewust van het drama dat zich buiten heeft afgespeeld.

De wind heeft het snoeppapiertje een heel eind met zich meegevoerd. Dan valt het eindelijk stil, in een diepe plas.

Een koolmeesje komt van het water drinken, op zijn hoede voor het grote gevaar in de lucht.

In de verte verdwijnt een donkere, fladderende gestalte langzaam uit beeld.